

MINDESKRIFT
OM
SOLODANSERINDEN
KAREN JANSSEN

×
født BØRRESEN, død LÜTKEN

TEKSTEN AF BØRGE JANSSEN
UDSTYRET AF LUPLAU JANSSEN

UDGIVET 1914 AF DISSE HENDES TO
SØNNESØNNER

1914

KAREN JANSSEN

i Balletten »Bjærgbøndernes Børn og Spejlet».

Maleri, udført og skænket til det kgl. Theater af Luplau Janssen paa Initiativ af Karen Voigt.

KAREN JANSSEN SOM UNG
Miniatur, malet 1809 af Turetin

I Lænestolen paa Vinduesforhøjningen sidder gamle Bedstemoder.

Hun har hvide Krøller ved Ørene, Kappe med lilla Baand og bag Guldbrillerne gode, gamle Øjne, som imellem hviler paa Væggenes ovale Familieportræter, imellem ser ud mod den dalende Sol, mens de fine, hvide Hænder med Strikketøjet synker i Skødet.

Saa læner hun sig tilbage, tager et lille Blund, farer op, løfter med et Ryk Hænderne fra Skødet, og mens Gyldenlakken i Vinduet dufter, rasler Strikkepindene deres milde Melodi — —

Ja, at skildre sin Bedstemoder paa den Maade, er en let Sag; men at skildre hende som en ung, skøn Balletdanserinde fra Attitudernes og Galeottis Tid, omsvævet af Amoriner og selv

svævende paa Taaspidserne frem mod Parkettet, hvor hun satte Hjærterne i Brand, endda saa flammende, at to af Parkettets Kavallerer blev hendes Mænd, ja, det er betydelig vanskeligere!

Men jeg maa til det; for min Bedstemoder, om hvem jeg har lovet at skrive, var Danserinde. Hun var født Karen Børresen, og hun virkede ved det kgl. Theater første Gang fra 1795—1810 og anden Gang fra 1812—25.

Hvad der ogsaa til en Begyndelse gjorde det lidt vanskeligt for mig at skrive, var, at jeg ikke vidste saa forfærdelig meget om hende. I Familien er der naturligvis Traditioner nok, men kunde jeg stole paa dem? Selvfølgelig kan det være meget interessant, at selve Fru Heiberg en Gang fortalte en af Bedstemoders Børnebørn, at den yndige Karen Børresen havde instrueret hende i hendes første Rolle som en døvstum Dreng i et Stykke, hvis Navn Barnebarnet desværre har glemt; og det lyder jo ogsaa meget morsomt, at en af hendes Kolleger om Natten skulde have ligget med Bind under Næsen, for at denne kunde komme til at ligne Karen Børresens allerkæreste lille Opstopper; og det glædede selvfølgelig samme Karen Børresens Efterkommere, at Phister en Gang til en af dem sagde: Tænk, er De et Barnebarn af Karen Børresen; var jeg ikke saa gammel, vilde jeg paa Stedet knæle for Dem og kysse Støvet for Deres Fod!

Men det kunde jo være elskværdigt Galanteri af den udmærkede Kunstner.

Og det kedelige er, at Peter Hansen i sin Theaterhistorie ikke har et eneste Ord om Bedstemoder!

Det slog Modet ned; men da jeg saa kom til Rigsarkivet og til Overskou, begyndte det at stige; for det første Sted kunde jeg helt ofte følge hendes Spor i det kgl. Theaters Papirer; og det andet Sted fandt jeg i Overskous »Den danske Skueplads i dens Historie«, 4. Bind, Pag. 320 følgende: *Ogsaa Dandsen fik et, formedelst Giftermaal afgaaet, yndet Talent tilbage i Mad. Janssen, der for et Par Aar siden havde, som Karen Børresen, vundet meget Bifald ved en ualmindelig Lethed, Smidighed og Sikkerhed i det Serieuse og Plastiske.*

Se, nu vidste jeg det, og da jeg havde læst, hvad der staar paa samme Binds Pag. 475, kunde jeg slutte mig til, hvordan Bedstemoder havde danset. Der staar nemlig om hendes Forbillede, Balletstjærnen Md. Ginetti, som fortryllede Københavnerne, at hun havde: *særdeles skønne afrundede Bevægelser og udmærkede sig fornemmelig ved den overordentlige Lethed, Smidighed, Gratie og Smag, hvormed hun kjækt flagrede omkring, gjorde de mest overraskende vanskelige Pas og stod i Stillinger, som i Almindelighed var meget maleriske, men*

ikke sjældent tiltalte mere ved det Dristige og Brillante, end ved plastisk Skjønhed. Hun var den første Dandserinde, som her vakte Opsigt ved den beundringsværdige Fasthed og Færdighed, hvormed hun bevægede sig paa Taaspidserne og udførte de sværeste Piruetter. Hendes Dands, som man i Førstningen fandt hist og her noget indecent, høstede umaadeligt Bifald, gav stadig fuldt Hus og blev straks efterlignet af de unge Dandserinder, blandt hvilke Mad. Janssen med størst Bifald optog hendes Stil.

Altsaa kan man heraf slutte, hvordan Bedstemoder dansede, og at hun var den første danske Danserinde, der med Held svævede paa Taaspidserne, saaledes som vi senere har set mange andre skønne Danserinder gøre det ved vor udmærkede og med Rette viden om berømte Ballet. At Overskou har Ret i det med Bifaldet, fremgaar af en Tradition, der fortæller, at da Bedstemoder optraadte første Gang efter Madam Ginetti, trippede hun paa Taaspidserne fra Scenens Baggrund helt ned til Lamperækken, og da brød Publikum ud i jublende Bifald, fordi deres egen Karen Janssen kunde gøre det samme som Madam Ginetti.

Men hvad der mere end alt andet beviser, at Bedstemoder virkelig har været en betydelig Kraft, er det kgl. Theaters Gageliste fra Bedstemoders senere Ballet-Aar, den ser nemlig saa-

dan ud for Ballettens Vedkommende: Madam Schall 1000 Rdl., Mad. Janssen 760, Jomfru Weyle 550, Jomfru Poulsen 500, Jomfru Werning 275, medens Danserne Funch, Petersen og Larcher fik henholdsvis 800, 450 og 500 Rdl., hvortil kommer, at min Bedstemoder i Følge en Skrivelse fra Den kgl. Direktion for den almindelige Pensionskasse, dat. 30. Maj 1826, som er i mit Eje, og hvori hun kaldes forhenværende Solodanserinde, ved sin Afsked fra Theatret 1825 efter Hans Majestæt Kongens allernaadigste Resolution fik tilstaaet en Pension af 500 Rdl. Sølv, der endda i Følge en Tilføjelse paa Pag. 93 i det kgl. Teaters Afregningsbog for 1824—26, der findes i Rigsarkivet, d. 1. Juli 1826 blev forhøjet med yderligere 100 Rdl.

Naar man nu ved, at Pengenes Værdi paa den Tid var to, tre Gange saa stor som nu, forstaar man, at denne Gage og denne Pension virker betydelig mere talende end mange Ord, især naar dertil kommer, at Bedstemoder hver Sæson havde sin Benefice, der gav et meget betydeligt Plus til Gagen.

Men hvad der i dette Øjeblik ogsaa taler helt tydeligt til mig, er de gamle Bedstemoder-Relikvier, som ligger her foran mig paa Skrivebordet: der det blegede Miniaturportræt, som Turetin 1809 malede af hende, det samme, som hendes Barnebarn Luplau Janssen har benyttet til det her gengivne Billede, der nu har faaet

sin Plads i det kgl. Theaters Balletfoyer — dør Portrætet af den unge smukke Søofficer, som tabte sit Hjærte til hende, dør et lille fransk Kærlighedsdigt, han skrev til hende — dør Billedet af den værdige Kancellist med Kalvekrøs og Brillantnaal; ogsaa han tabte sit Hjærte og blev min Bedstefader — dør Silhuetten af Oldefader Etatsraaden, klippet af den samme, der klippede en Silhuet af Ewald paa Dødslejet, og med egenhændig Paategning af Frederikke Brun, som vel har hørt til Vennekredsen i Oldefaders Hjem — dør en sirlig Perlepung — dør paa Lampen den grønne Skærm, som ogsaa en Gang sad paa Bedstemoders Lampe — dør en gammel Tegnebog, inde i den ligger et lille gulnet Stykke af Bedstefaders Kalvekrøs, udenpaa er broderet: *Wenn Alles welkt bleibt meine Freundschaft Dir* — — — og nu er det alt visnet og dødt, og stille er de Hænder, som skrev disse Breve, disse ømme Kærlighedsord; visnede, smuldrede de skønne, hvide Fingre, der broderede de sirlige, kunstige Sving, forbi, forbi! Men alle disse gamle sære Ting taler til mig, giver Liv til mig, og jeg er med ét i høj-salig Frederik den Sjettes København: i Frederiksberg Haves Kanaler glider Chaluppen med den gode Konge, mens Borgermænd og Madammer staar inde paa Land og bukker og nejer — og jeg er om Bord i den stolte Korvet, jeg er i det støvede Kancelli, og saa er jeg ogsaa

ude i Nyboder, og dør, ja, maaske, og jeg vilde ønske det, er det i Hjærtensfrydsgade, men i hvert Fald er det i et af de smaa, lave, gulkalkede Huse, og dør boer den lille Karen Børresen. Her blev hun født 20. Febr. 1787, hendes Fader var Baadsmand, og hendes Bedstefader Parykmager i Christiania. Ahnerne var altsaa ikke fra de højere Rangklasser, og det var da især set med Datidens Øjne ikke saa lidt af et Æventyr, at hun blev indgiftet i to af Byens bedste Familier. Første Gang 8. Juni 1810 blev hun nemlig i Frederiksberg Kirke viet til Poul Ernst Jansen (f. 1. Juni 1782, d. 26. April 1830), Fuldmægtig i det slesvig-holstenske Kancelli, senere Renteskriver, Kammerraad og Justitsraad, Søn af Etatsraad Chr. J. og Søstersøn af Landets mægtigste Mand, Statsminister Chr. L. Stemann*), og anden Gang gift med den senere Kommandør i Søetaten Thomas Joachim Lütken, Søn af Admiral Otto Lütken, Storkors af Dannebrog.

Fra Nyboderhuset til Admiralen var der et godt Spring; men det at springe var jo netop ogsaa i Følge Overskou den lille Karens mindste Kunst!

I Nyboder benyttede man sig sikkert hverken af Kancellistil eller franske Vers, Tonen var mere kraftig, og en Gang, den lille Karen for at efterligne en Theaterstjerne havde ladet sit

*) Om Slægten Stemann se bl. a. »Stemania« i Rigsarkivet i Kbhvn. samt »Personahist. Tidsskrift« 6. B. 1897.

Haar klippe og krølle, som det ses paa Billedet, gav hendes kraftige Moder hende en kraftig Lussing: nu havde hun dør gaaet og plejet og kæmmet hendes Haar fra hun var lille, og saa gik Tøsen hen og klippede det hele af for at være paa Moden!

Fra Nyboder avancerede hun til Balletten, hvor hun blev ansat 1795, og hvor Vincenzo Galeotti, Antoine Bournonvilles Formand, den Gang var Balletmester og Schall Koncertmester. Hun optraadte bl. a. i »Lagertha«, »Hermann v. Unna«, »Inez de Castro«, »Pygmalion« og »Bjergbøndernes Børn og Spejlet« af Galeotti og med Musik af Schall, hvis Tekst endnu opbevares, dog kun i et eneste Eksempplar, som findes i det kgl. Theaters Bibliothek.

Denne italienske Dansemester, der forøvrigt ligesom Schall var Ridder af Dannebrog, hvilket den Gang ikke vilde sige saa lidt for en Theatermand, satte øjensynlig Pris paa hende. Hun kom meget i hans Hus, og hun var Veninde med hans Datter Mariane. Galeotti havde en Villa paa Østerbro, og her i Haven fandtes en af Byens Mærkværdigheder, en Ranunkelsamling, som var saa lykkelig hvert Aar, naar Blomstringstiden kom, at blive taget i allernaadigst Øjesyn af Landets høje Moder, Hendes Majestæt Dronningen. Til at pleje og passe de sjældne Ranunkler hjalp Bedstemoder og Mariane. De var altsaa Galeottis smaa Gart-

nersker, og derfor sagde han ogsaa en Gang paa sit mærkelige Sprog, der var en Blanding af Fransk, Dansk og Italiensk: *Carlo* (han kunde ikke udtale Karen) *et Marianne vous sont des jardinières, mais vous autres vous sont des »skidte Mære«*.

Om Galeotti med de sidste har tænkt paa Medlemmer af Balletten, ved jeg ikke, men det er maaske ikke helt umuligt; Jalousi og Intriger var der i alt Fald nok af paa Theatret, og en Gang Bedstemoder skulde have Benefice, og der skulde opføres »Bjergbøndernes Børn og Spejlet«, og alt var udsolgt, viste det sig ved Prøven, at en eller anden kær Konkurrent havde ladet Noderne forsvinde! Men Koncertmester Schall, der øjensynlig holdt af Bedstemoder, tog en rask Beslutning og en Hyrevogn, og saa kørte han rundt til en hel Del af Abonnenterne paa Musikbladet »Nordens Apollo«, der kort før havde offentliggjort Musiken. Triumferende kom han tilbage, Noderne blev udskrevne, og Karen Janssen fik sin Benefice.

En saadan Benefice var meget indbringende, baade med Penge og Smykker, ja, saa mange Smykker fik de mere fejrede Kunstnerinder, at de imellem maatte holde Auktion over Herlighederne.

Da Bedstemoder om Aftenen efter Forestillingen kom hjem, var der paa Dørgrebet bundet en Pakke, som indeholdt et Par pragtfulde Dia-

mant-Ørenringe, der for Resten endnu er i Familien. Da Bedstemoder imidlertid ikke havde Huller i Ørene, og hun næste Gang, hun dansede, dog gjerne vilde vise den anonyme Beundrer, hvis han eller hun var i Theatret, at hun havde modtaget Gaven, syede hun Ringene paa et blaat Fløjsbaand, hun bandt om Halsen.

Og Beundreren var i Theatret. For da Bedstemoder et Par Aftener senere kom hjem, hang der atter en lille Pakke paa Døren, og inde i Pakken laa et blaat Emaillenhalsbaand og en Seddel med følgende Paaskrift: Til Bjergbondens skønneste Datter i Stedet for det blaa Baand.

For Resten gættedes der paa, at den fine og galante Beundrer skulde være ingen ringere end den senere Christian den Ottende.

Naa, Tiden gik, paa Scenen dansede Bedstemoder til Publikums og Galeottis Tilfredshed, kun var han en Gang imellem fortvivlet, naar hun f. Eks. skulde staa som Marmorstatue, og hendes Lillefinger saa pludselig strittede til Vejrs og stadig kom igen, hvor tidt han saa bøjede den ned. Han var fortvivlet; men det hjalp ikke, den lille Finger vilde til Vejrs, og det pudsige er, at dette med Lillefingeren er gaaet i Arv til hendes Efterkommere. Men ellers var han tilfreds, sikkert ogsaa med, at hun, Mariane, Søsteren Caroline og deres Hund »Spadille« man-

gen Sommeraften, naar Byens Klokke ringede Solen ned, gik paa Volden og samlede Snegle til ham. Han var jo Italiener og spiste Snegle med stor Appetit.

Snart var imidlertid baade Sneglenes og Ballettens Tid forbi, Bedstemoder blev 1810 gift med min Bedstefader, og selvfølgelig maatte hun straks forlade Balletten og turde paa ingen Maade vende tilbage til den, saa længe Svigerpapa, Etatsraaden, levede.

Hendes Ansøgning om en Gratifikation i Anledning af hendes Afsked, dat. 6. Decbr. 1810, findes endnu blandt det kgl. Theaters Papirer i Rigsarkivet, og det hedder heri bl. a., at da hun: *uagtet idel Anstrængelse fra min spæde Ungdom af, først i det sidste Aar havde bragt det til en aarlig Gage af 300 Rdl., saa har jeg smigret mig ved det Haab, at med Hensyn til disse Grunde en overordentlig Gratifikation skulde bevilges mig ved min Afgang fra Theatret.*

Hun levede et lykkeligt Familieliv og gjorde sig elsket af Mand og Børn. Et Bevis herfor har man endnu opbevaret, nemlig i Sønnen, Pastor Carl Janssens Breve fra Grønland. I disse Breve, der udgaves 1913 af Julius Clausen og P. Fr. Rist under Titel: »En grønlandsk Præsts Optegnelser«, giver denne sønlige Kærlighed sig stedse Udslag paa den smukkeste Maade, f. Eks. hvor Carl J. fortæller om, hvor-

dan han fejrer Moderens Fødselsdag ved at traktere sine fattige Sognebørn i det høje Nord med et Festmaal. I Brevet, Pag. 205, hedder det: *Bordene opstilledes i Kapellet, hvorpaa Maaltidet serveredes af tvende Kateketer og en Lærer; men først blev en Psalme afsungen, og jeg meddelte dem, at dette Maaltid var en Gave fra min gamle Moder i det fjerne Østen (skylder jeg ikke min Moder alt, hvad jeg har, og alt, hvad jeg kan give?).*

I et andet endnu opbevaret Brev fra Sønnen L. C. T. Janssen, sandsynligvis skrevet, da han var Søkadet, hedder det: *Jeg fik saadan Lyst at skrive dig til, da jeg saa den smukke Foræring, Du sendte til min Moder, thi den, som holder af hende, maa jeg ogsaa elske, og naar jeg engang bliver en stor, fin Officer, skal jeg sende Dig en smuk Foræring.*

Hendes Mands Familie, i hvert Fald den fine Morbroder, Statsministeren, og mulig ogsaa hans Frue, født v. Schmettou og Hofdame hos Enkedronningen, har imidlertid nok set skævt til hende. At ogsaa Statsministerens Søn, altsaa min Bedstefaders Fætter, Geheimstatsminister Poul Christian Stemmann (f. 1764, d. 1855), har følt sig mindre vel tilfreds med at faa en Danserinde ind i Familien, synes at fremgaa af nædenstaaende Historie. Han var jo ligesom Faderen en meget fornem Mand og ligesom denne bl. a. Ridder af Elefanten og sin Konges højre

Haand, hvilket bl. a. fremgaar af, hvad han skrev ved Frederik VI' Død, nemlig: *Landet har tabt en højagtet og elsket Konge og jeg min trofasteste og ædleste Ven. Enhver Ting, der angik mig og mine, turde jeg frit betro ham at udbede mig hans Raad, ingenlunde som Konge, men som privat Ven, og jeg følte mig derfor ligesom forladt, da han gik heden.*

Da min Bedstefader døde, kom Geheimestatsministeren fra Ministergaarden i Badstuestræde, det nuværende Nr. 9—11, agende i sin Stads-karrosse og sagde, at han betragtede det som en Selvfølge, at han tog sig af Bedstemoders Børn. Men Bedstemoder havde Ben i Næsen. Havde man overset hende, skulde hun ikke have noget af at modtage denne Naade, og Svaret lød:

»Mange Tak, Deres Ekscellence; men jeg skal nok *selv* sørge for mine Børn!«

Og hun holdt Ord. Ved Balletten, som hun var vendt tilbage til, da Svigerfaderen døde, dansede hun sine Børn Udkommet til, og hun dansede dem ogsaa en Stedfader, Kommandør Lütken, til, og denne Gang fik Nyboderpigen en Admiral til Svigerfader.

Naturligvis maatte hun atter bort fra Scenen, og hun levede nu i en Række Aar i Byens bedste Selskab, der ogsaa samledes i hendes Hjem paa »Svanemøllen«. Bl. a. omgikkes hun den kendte Grosserer Pesche, som byggede den nuværende Landmandsbanks pragtfulde Bygning

ved Holmens Kanal, ligefor Niels Juels Statue. Pesche var født Genfer og en saa ivrig Napoleanhader, at han lukkede sit Hus og flygtede fra København, da Napoleons Søn, Kongen af Rom, skulde døbes. Hele Verden over, endogsaa i Kongens København, skulde der illumineres den Dag, men Pesche vilde ikke, og saa flygtede han. Han var noget af en Original, og Dansk lærte han aldrig. En Gang, han ude paa Landet var blevet væltet af en Gris, og man saa spurgte ham, hvorfor han var saa tilsolet, svarede han:

»Der kom en lille Flæsk mellem mine Ben, og saa fald jeg.«

Han maa have været meget godt anskrevet paa allerhøjeste Sted, for da hans nye Hus ved Holmens Kanal skulde indvies, beviste selve Landets Moder, nu højsalige Marie Sophie Frederikke, ham den Naade at være med og sidde paa en i den Anledning rejst pragtfuld Trone, hvor Hendes Majestæt allernaadigst behagede at drikke en Kop Chokolade.

Ved denne Lejlighed havde Pesche indbudt en Del Gæster, og blandt dem var min Bedstemoder. Enhver, der var til Stede, fik en Erintringsgave, og hun fik et Uhr, som nu i dette Øjeblik staar foran mig paa Skrivebordet og dikker.

Og til dets Akkompagnement fortæller jeg her et Kapitel af dets Historie: Kommandør Lütken,

KOMMANDØRINDE KAREN LÜTKEN
Pastel af Just Holm

hvis Slægt havde tjent i Marinen fra Torden-
skjolds Dage, var en ægte Søulk, der elskede
Havet og hadede Dampere. Nu skulde han og
min Bedstemoder fra København til Aarhus, og
mellem disse Byer besørgedes Farten af de to

Dampere »Caledonia« og »Iris«. Men Kommandøren vilde ikke — og saa kom der formodentlig en Ed — sejle med en af disse infame Stinkdaaser! Og saa maatte hele Familien i Vogn age til Kallundborg, og derfra tog man Smakken til Aarhus. Nu vilde Ulykken, at det snart efter Afrejsen blev vindstille, og man var flere Dage om at komme over. Naturligvis blev Passagererne utaalmodige, og da der ikke var ret mange, som havde Uhr, gik de stadig og spurgte Kommandørinden, hvad Klokken var. Tilsidst blev hun ked af at tage Uhret op, og saa hæftede hun det foran paa Brystet med Skiven udad.

Og nu gik alle Passagererne og kiggede paa det, men Kommandørinden døbte de: Frue Taarn.

Om det var Bedstemoders sidste Rejse, ved jeg ikke, men i hvert Fald tilbragte hun en Del af sine sidste Aar i Jylland paa Lemming Nygaard hos Sønnen Proprietær L. C. T. Janssen, medens hun døde 10. Novbr. 1863 paa sin Svingersøn Jægermester Olsens Herresæde Mejlgaard ved Grenaa. Paa Mejlgaards Kirkegaard, der er anlagt af hendes Svingersøn ude i den smukke gamle Skov, ligger hun begravet.

Men før Døden kom, levede hun lykkelige Aar derovre. Hun dansede paa Herregaardsballerne, til hun var over de 70, og skete det, at hendes Skobaand var løsnet, kunde det hændes, at hun satte Foden op paa Bordet for at faa

det bundet af et af de beundrende Børnebørn, der flokkedes om hende.

Men trods »disse vanskelige Pas«, trods »dette dristige og brillante«, som maaske endnu paa den gamle Alder var Resterne af Arven fra Mad. Ginetti, skal hun dog have været en meget hyggelig og elskelig Bedstemoder af den rigtige Slags. Og de Børnebørn og min gamle Moder, som har kendt hende, siger, at hun havde hvide Krøller ved Ørene og Kappe med lilla Baand, samt at hun holdt meget af at sidde paa Vinduesforhøjningen — — — og læner jeg mig nu tilbage i min Stol og lader Tankerne fare: dør de gulnede Breve, det franske Kærlighedsvers, den gamle Tegnebog med Bedstefaders Kalvekros, alt i grønligt Skær fra Bedstemoders Skærm, ja, saa bliver der saa sært stille i Stuen, kun den evige Dikken fra Bedstemoders Uhr lyder for mig, som den en Gang har lydt for hende; det er ligesom denne Lyd bringer Bud fra hende til mig, og nu er hun ikke mere den fejrede Danserinde, omsvævet af Amoriner og selv svævende paa Taaspidserne, nej, nu er hun den gamle Kommandørinde! Fin og hyggelig sidder hun dør paa Vinduesforhøjningen, hun har hvide Krøller ved Ørene, Kappe med lilla Baand, og bag Guldbillerne gode, gamle Øjne. Nu hviler de paa de ovale Familieportrætter, nu ser de ud mod den dalende Sol, mens de fine, hvide Hænder med Strikketøjet synker i Skødet.

Saa læner hun sig tilbage, tager et lille Blund,
 farer op, løfter med et Ryk Hænderne fra Skø-
 det, og mens Gyldenlakken i Vinduet dufter,
 rasler Strikkepindene deres milde Melodi —

* * *

I sit andet Ægteskab havde Bedstemoder ingen Børn, i det første følgende Børn: 1. Chr. Peter J., f. i Marts, d. 9. Maj 1811, 2. Louise Amalie J., f. 25. Maj 1812, d. 24. April 1883, g. 8. Maj 1838 med senere Godsejer Chr. Olsen til Mejlgaard ved Grenaa, Jægermester, f. 14. April 1805, d. 21. Febr. 1869, 3. Carl Emil J., f. 21. Decbr. 1813, d. 9. April 1884, Missionær paa Grønland (se herom Julius Clausen og P. Fr. Rist: En grønlandsk Præsts Optegnelser), senere Sognepræst i Sorbymagle, sidst i Værsløv og Jordløse i Holbæk Amt, g. 8. Novbr. 1849 med Louise Sophie Frederikke Luplau, f. 8. Maj 1827 i Vallø, d. 17. Maj 1895, 4. Otto Ernst J., f. 9. Aug. 1815, d. i Amerika 1880, 5. Vincenzo (formodentlig opkaldt efter Galeotti) Ernst J., f. 25. Marts 1817, d. ugift i Vestindien, 6. Thora Augusta J., f. 18. Avg. 1818, g. 1. Gang 20. Maj 1840 med Arkitekt P. L. Blom, f. 27. Oktbr. 1814, d. 30. Septbr. 1850, Søn af Etatsraad B., 2. Gang g. 8. Novbr. 1851 med Hermann Chr. Ernst Schmiegelow, f. 14. Jan. 1815, d. 24. Septbr. 1898, pr. Læge og Stadslæge i Aarhus, R. af Dbg., 7. Ludvig Conrad Theodor J., f. 13. Decbr. 1825, d. 2. Juni 1890, Landmand, Hovedkasserer ved »Selskabet De danske Vaabenbrødre«, deltog i Krigen 1848-49-50, g. 31. Jan. 1851 m. Caroline Elise Margrethe Albinus, f. 3. Jan. 1827, Datter af Kancelliraad A. Om Familien Janssen se forøvrigt »Stamtavle over Familien Janssen« af F. V. Christensen i »Personalhistoriske Samlinger 1902«, »Tyske Kancellis Forestillinger« i det danske Rigsarkiv, K. H. Eggerts: Geschichte des

Geschlectes Eggers, »Familien Eggers' Papirer«, som findes i det kgl. Statsarkiv i Hannover, endvidere Staden Hamborgs Kæmnerregnskaber og Familien Janssens Stamtræ, der i en sikkert autentisk Afskrift findes i Børge Janssens Eje. I Følge dette Stamtræ kan Familien gennem Etatsraad Chr. Janssens Svigermoder, Sophie Elisabeth Stemann, f. Eggers (f. 1705, d. 1778) i lige Linie føres tilbage til Johann Eggerdes (Navnet afledet af Agihard, igen afledet af Agil, Agin, Ag = Spids, Sværd), der 1286 var Raadmand og Foged i Hamborg. (En anden Linie blev 1806 gjort til romerske Rigsbaroner, og en tredje blev 1772 svenske Friherrer.)

Om denne Johann Eggerdes hedder det forøvrigt i den endnu opbevarede Slægtbog, at han var: *de erste des nahmens de im rade (Raadet) tho Hamborg gewesen hefft gelevet Anno 1286*. Sammesteds hedder det om Slægten: *dat geschlechte der Eggherdes is eyn old geschlechte und hebben ihren ursprung uth der stadt und hebben wonet to allen Tiden tho Hamborch*, I Hamborgs Kæmnerregnskaber for 1350—1400, 1. Bd., Pag. 445 er en Nicolai E. omtalt 1387, og i samme Regnskaber for 1429, 2. Bd. Pag. 45 kvitterer han for en Sum af 80 Pund 8 Skilling, som nogle danske Fanger maa betale Staden i Løsepenge. En Eggert Eggertsen, som dog ikke paaviseligt tilhører Familien, adles 1488 af den danske Kong Hans, og han findes blandt Underskrifterne paa et Hyldingsbrev til Chr. II.

Et Steds hedder det om Slægten:

Und fürten die alten Eggers das Schwert mit mächtiger Hand,
Und saszen sie, Güter besitzend, wie Fürsten auf eigenem Land.

Hans Eggerdes den Ældre, der 1577 af Hamborgs Borgere valgtes til at forhandle med den danske Kong

Frederik II, førte følgende Vaaben: et rødt Skjold, vandre delt af en Sølvbjælke. I det øverste Felt to hvide Roser, i det nederste én hvid Rose. Paa Skjoldet hviler en Staalhælm med to Horn, et rødt og et sølverne, imellem dem en hvid Rose. Vaabnet førtes efter Hans Eggerdes egne Optegnelser ligeledes af hans Forfædre. Ogsaa hans Efterkommere førte det, medens Baronerne og Friherrerne førte og endnu fører afvigende Vaabner. Under et Billede af Hans Eggerdes findes følgende gamle Vers:

Hans Eggerdes bin ick genannt
 Radtmann to Hamborg wol bekannt,
 Wilt sind de Rosen in mynen Schild,
 Und ohne Plecken myn Wappenbild.

Trykt 1914 i 100 Eksemplarer.